

ประกาศ

ใช้สนธิสัญญาทางไมตรี พาณิชย์และการเดินเรือ

ระหว่าง

ประเทศไทย กับ นอร์เวย์

มีพระบรมราชโองการให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า

โดยที่สนธิสัญญาทางไมตรี พาณิชย์และการเดินเรือระหว่างประเทศไทยกับนอร์เวย์ซึ่งได้ลงนามกัน ณ ออสโล เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๘๐ มีบทในข้อ ๒๓ ว่า จะใช้บังคับตั้งแต่วันแลกเปลี่ยนสัตยาบันเป็นต้นไป และ

โดยที่พระราชสัตยาบันของทั้งสองฝ่ายได้แลกเปลี่ยนกัน ณ ออสโล เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐

ฉะนั้น สนธิสัญญานี้ จึงเป็นอันใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐ เป็นต้นไป

อนึ่ง มีหนังสือสัญญาประกอบสนธิสัญญา ซึ่งพึงประกาศด้วย คือ

(๑) โปรโตคอลภาคผนวก

(๒) จดหมายเหตุแลกเปลี่ยน อนุสนธิข้อ ๕ แห่งสนธิสัญญา

ประกาศมา ณ วันที่ ๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐ เป็นปีที่ ๔ ในรัชกาลปัจจุบัน.

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

(ลงนาม) พ.อ. พหลพลพยุหเสนา.

นายกรัฐมนตรี.

(คำแปล)

สนธิสัญญาทางไมตรี พาณิชย์และการเดินเรือ

ระหว่าง

ประเทศไทย กับ นอร์เวย์

พระบาทสมเด็จพระมหากษัตริย์แห่งประเทศไทยและพระบาทสมเด็จพระมหากษัตริย์แห่งนอร์เวย์มีพระราชประสงค์ที่จะยังความสัมพันธ์ทางมิตรภาพและความเข้าใจอันดีซึ่งมีอยู่โดยผาสก
ระหว่างรัฐทั้งสองให้มั่นคงแข็งแรงยิ่งขึ้น และทรงตระหนักว่า การนี้ไม่มีทางสำเร็จได้ดีกว่าที่
จะตรวจแก้สนธิสัญญาซึ่งมีอยู่ระหว่างประเทศทั้งสองเท่าทุกวันนี้ จึงได้ทรงตกลงกระทำการ
การตรวจแก้เช่นนี้ให้สมบูรณ์ โดยอาศัยหลักการถ้อยที่ถ้อยปฏิบัติต่อกัน หลักความเป็นธรรม
และหลักการประโยชน์แก่กันและกัน และเพื่อการนี้ได้ทรงแต่งตั้งผู้มีอำนาจเต็มของพระองค์
กล่าวคือ :

ฝ่ายพระบาทสมเด็จพระมหากษัตริย์แห่งประเทศไทย :

พระยาราชวังสัน อัครราชทูตของพระองค์ ณ ออสโล;

ฝ่ายพระบาทสมเด็จพระมหากษัตริย์แห่งนอร์เวย์ :

ตริกเว ฮัลด์ัน ลีเอ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมของพระองค์ รักษาการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ;

ผู้ซึ่ง เมื่อได้ส่งหนังสือมอบอำนาจเต็มของแต่ละฝ่ายให้แก่กันและกัน และได้ตรวจเห็น
ว่าเป็นไปตามแบบที่ตีและถูกต้องแล้ว ได้ทำความตกลงกันเป็นข้อ ๆ ดังต่อไปนี้ :

ข้อ ๑.

จะได้มีสันติภาพเป็นนิจและมิตรภาพเป็นนิรันดร์ระหว่างราช อาณาจักรไทยกับราชอาณาจักร
จักรนอร์เวย์.

คนชาติแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะได้มีสิทธิ เท่าที่อนุญาตโดยกฎหมายและข้อบังคับที่ใช้อยู่ ณ ที่นั้นและตามข้อกำหนดอย่างเดียวกันกับคนชาติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ ยิ่ง ในอันจะเข้ามาเดินทางและมีถิ่นที่อยู่ในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง และประกอบการพาณิชย์ และหัตถกรรม คำสินค้าทุกชนิดที่ค้าขายได้โดยชอบด้วยกฎหมาย บำเพ็ญการศาสนา การศึกษา อบรมและการกุศล เป็นเจ้าของหรือเช่าและยึดถือโรงเรียน โรงหัตถกรรม คลังสินค้าและโรงร้าน ใช้ตัวแทนตามที่ตนเลือกสรร เป็นเจ้าของหรือเช่าและยึดถือที่ดินเพื่อถิ่นที่อยู่ พาณิชย อุตสาหกรรม การศาสนา การกุศลและการอื่น ๆ ที่ชอบด้วยกฎหมายและเพื่อใช้เป็นสุสาน และโดยทั่วไปก็กระทำการใดๆ ที่เกี่ยวเนื่องหรือจำเป็นแก่การค้า.

จะไม่ถูกบังคับ โดยข้ออ้างใดๆ ให้เสียค่าภาระ ภาษี ภาระตั้งบังคับหรืออากรใดๆ นอกจากหรือยิ่งกว่าที่คนชาติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ซึ่งต้องเสียหรือจะต้องเสีย

คนชาติแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะได้รับความคุ้มครองและความมั่นคงเป็นเนื่อง-
 นิจ ในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง สำหรับตัวตนและทรัพย์สินของตนและในการนี้จะได้อุปโภค
 สิทธิและเอกสิทธิอย่างเดียวกับที่ให้แก่คนชาติแห่งรัฐถิ่นที่อยู่ ทั้งนี้ ต้องปฏิบัติตาม
 เงื่อนไขซึ่งตั้งบังคับแก่คนชาติแห่งรัฐถิ่นที่อยู่.

อย่างไรก็ดี จะได้รับยกเว้นในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่งจากการรับราชการทหารที่บังคับ
 ไม่ว่าทางบก ทางทะเล หรือทางอากาศ ไม่ว่าในกองทัพประจำ หรือในกองรักษาการแห่งชาติ
 หรือในมิลิเชีย จากภาระอุกหนุ่นทั้งปวง ไม่ว่าเป็นเงินหรือเป็นของ ที่ตั้งบังคับแทนการรับ
 ราชการทหารด้วยตนเอง และจากการกักขังใดๆ ที่บังคับหรือบันดาภาระอุกหนุ่นเพื่อการทหาร
 ในยามสันติภาพกิติหรือในยามสงครามกิติ จะไม่ถูกบังคับด้วยการเรียกเพื่อการทหารนอกจากที่
 ตั้งบังคับแก่คนชาติพื้นเมือง และต่างฝ่ายต่างมีสิทธิที่จะได้รับค่าทดแทนอันจะพึงใช้ให้แก่คน
 ชาติพื้นเมืองตามบันดากฎหมายที่ใช้อยู่ในประเทศแต่ละฝ่าย ทั้งนี้ จะไม่ถูกประติบัติในอาณาเขตต์
 ของอีกฝ่ายหนึ่งให้ได้รับอนุเคราะห์น้อยกว่าคนชาติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง.

คนชาติแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะได้อุปโภคเสรีภาพเต็มที่ในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่งในการเชื่อถือโดยบริสุทธิ์ใจ และในบังคับแห่งกฎหมายและข้อบังคับท้องถิ่น ที่ได้อุปโภคสิทธิประกอบพิธีกรรมสักการบูชา จะเป็นการระเพาเอกชนหรือเป็นการสาธารณะก็ตาม.

ในการทังปวงที่เกี่ยวกับการแสวงพาณิชย์ การเรือ อุตสาหกรรม และเกษตรกรรม และอาชีพและวิชาชีพ คนชาติแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะได้อยู่ในฐานะอย่างเดียวกันกับคนชาติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่งทุกประการตลอดทั่วอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง.

จะได้มีสิทธิในที่นั้นในอันจะได้มาและครอบครองสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์ชนิดใด ๆ ซึ่งกฎหมายที่ใช้ในประเทศอนุญาตหรือจะได้อนุญาตต่อไปให้คนชาติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่งได้มาหรือครอบครองได้ โดยเงื่อนไขอย่างเดียวกัน จะจำหน่ายทรัพย์สินนั้น ๆ โดยทางขาย ให้ โอน มอบให้ในการสมรส พิษัยกรรม สืบมรดกโดยไม่มีพิษัยกรรม หรือโดยทางอื่นใด ก็ได้ โดยปลอดอุปสรรค ในกรณีใด ๆ ดังกล่าวแล้ว จะไม่เสียค่าภาระอากรหรือภาษีชนิดใด ๆ นอกจากหรือยิ่งกว่าที่ตั้งบังคับหรือจะได้อันบังคับต่อไปแก่คนชาติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง.

ข้อ ๓.

เคหสถาน คลังสินค้า โรงหัตถกรรมและโรงงานและทรัพย์สินอื่น ๆ ทั้งปวงของคนชาติแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง และบันตาสถานที่ทั้งปวงอันเกี่ยวเนื่องกันซึ่งใช้เพื่อการต่าง ๆ ที่ชอบด้วยกฎหมาย ย่อมเป็นที่คุ้มเกรง ไม่เพียงยอมให้ดำเนินการเข้าตรวจ หรือค้น อาคารและสถานที่ใด ๆ ดังกล่าวแล้ว หรือสอบดูหรือตรวจสมุด กระดาษ เอกสาร หรือบัญชี เว้นแต่จะกระทำตามเงื่อนไขและแบบที่บัญญัติสำหรับคนชาติแห่งรัฐถิ่นที่อยู่.

ข้อ ๔.

คนชาติแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายย่อมขึ้นศาลยุติธรรมของอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อเรียกร้องและป้องกันสิทธิของตนได้โดยปลอดอุปสรรค และย่อมมีเสรีภาพเท่าเทียมกับคนชาติแห่งรัฐ

ถิ่นที่อยู่และคนชาติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง ในอันจะเลือกและใช้นักกฎหมาย ทนายว่าความและผู้แทนเพื่อเรียกร้องและป้องกันสิทธิของตนในศาลนั้น ๆ ได้.

มิให้ตั้งเงื่อนไขหรือข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใด ๆ บังคับแก่คนชาติแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเนื่องในการขึ้นศาลยุติธรรมของอีกฝ่ายหนึ่งดังกล่าวแล้ว ซึ่งมีได้ใช้แก่คนชาติแห่งรัฐถิ่นที่อยู่ หรือคนชาติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง อย่างไรก็ตาม ความยกเว้นจาก “เคาติโอ ยูติคาตุม ซอลวี” (การค้ำประกันการปฏิบัติตามคำพิพากษา) นั้น จะร้องขอได้ ก็แต่ในกรณีที่ผู้ขอมีภูมิลำเนาอยู่ในรัฐที่ได้มีการฟ้องคดีขึ้น.

ข้อ ๕.

คนชาติแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะให้มีสิทธิในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง โดยเงื่อนไขแห่งการถ้อยที่ถ้อยปฏิบัติต่อกันอย่างเดียวกันกับคนชาติแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิบัตรการนิมิต เครื่องหมายการค้า ชื่อการค้า แบบแผนและสิทธิถอดแบบวรรณกรรมและศิลปกรรม ทั้งนี้ ต้องปฏิบัติตามแบบพิธีที่บัญญัติโดยกฎหมาย.

ข้อ ๖.

บริษัท บริษัทจำกัดและอื่น ๆ ห้างหุ้นส่วนและสมาคม ซึ่งจัดตั้งขึ้นแล้วหรือจะจัดตั้งขึ้นต่อไปตามกฎหมายแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งและมีภูมิลำเนาอยู่ในอาณาเขตต์แห่งภาคีฝ่ายนั้น จะได้รับอนุญาตในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง ให้ใช้สิทธิของตนและปรากฏเป็นโจทก์หรือจำเลยในศาลก็ได้ ทั้งนี้ ต้องปฏิบัติตามกฎหมายแห่งภาคีอีกฝ่ายหนึ่งนั้น.

มิให้ตั้งเงื่อนไขหรือข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใด ๆ บังคับแก่บริษัท บริษัท ห้างหุ้นส่วนและสมาคมที่ได้จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเนื่องในการขึ้นศาลยุติธรรมของอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งมิได้ใช้แก่บริษัท บริษัท ห้างหุ้นส่วนและสมาคมเช่นว่านั้นแห่งชาติพื้นเมืองหรือแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง บทแห่งข้อ ๔ ว่าด้วยความยกเว้นจาก “เคาติโอ ยูติคาตุม ซอลวี” (การค้ำประกันการปฏิบัติตามคำพิพากษา) นั้น ให้ใช้แก่บริษัท บริษัท ห้างหุ้นส่วนและสมาคมที่กล่าวในข้อนี้ด้วย.

บริษัท บริษัท ห้างหุ้นส่วนและสมาคมดังกล่าวแล้ว เมื่อได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ได้วางไว้ในกฎหมายของอีกประเทศหนึ่งและเมื่อได้รับการ อนุญาตที่จำเป็น ในกรณีใด ๆ ที่ต้องมีการ อนุญาตเช่นนั้นตามกฎหมายแห่งประเทศดังกล่าวแล้ว จะต้องมีเสรีภาพที่จะตั้งถิ่นฐานตั้งสาขาหรือ สำนักตัวแทน และประกอบกิจการของตนในประเทศนั้น.

ในส่วนที่เกี่ยวกับการประกอบกิจการของตนและในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิที่จะได้มา ครอบครองและเช่าสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์นั้น บริษัท บริษัท ห้างหุ้นส่วนและสมาคมดังกล่าวแล้ว เมื่อได้ให้เข้ามาแล้ว จะได้อุปโภคผลประติบัติอย่างเดียวกันกับที่ให้หรือจะได้ให้แก่ บริษัท บริษัท ห้างหุ้นส่วนและสมาคมที่คล้ายกันแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง.

ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจการและทรัพย์สินของตนนั้น จะไม่ต้องอยู่ในบังคับแห่งค่าภาระ ภาษี ภาระตั้งบังคับหรืออากร ไม่ว่าสภาพใด ๆ นอกจากหรือยิ่งกว่าที่เก็บหรือจะได้เก็บแก่บริษัท บริษัท ห้างหุ้นส่วนและสมาคมแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง.

ข้อ ๑๖.

เป็นที่ตกลงกันว่า พิกัดอัตราศุลกากรอันจะพึงใช้แก่สิ่งของที่เป้นผลิตผลหรือสิ่ง หัตถกรรมแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดที่นำเข้ามาในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง จะได้ กำหนดให้เป็นระเบียบตามกฎหมายและข้อบังคับแห่งประเทศที่นำเข้ามา.

สิ่งของที่เป้นผลิตผลหรือสิ่งหัตถกรรมแห่งประเทศไทย และสิ่งของที่เป้นผลิตผลหรือสิ่ง หัตถกรรมแห่งนอร์เวย์ เมื่อนำเข้ามาในอาณาเขตต์แห่งภาคีอีกฝ่ายหนึ่งนั้น ในการทั้งปวงที่ เกี่ยวกับอากรภาษีหรือค่าภาระชนิดใด ๆ ในการนำเข้า จะได้อุปโภคผลประติบัติซึ่งอย่างน้อยที่สุด เป้นการอนุเคราะห์เท่ากับที่ให้หรือจะได้ให้แก่สิ่งของแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง.

สิ่งของต่าง ๆ ที่นำออกจากประเทศไทยไปยังนอร์เวย์และสิ่งของต่าง ๆ ที่นำออกจาก นอร์เวย์ไปยังประเทศไทยนั้น ในการทั้งปวงที่เกี่ยวกับอากร ภาษี หรือค่าภาระชนิดใด ๆ ในการ นำออก จะได้อุปโภคผลประติบัติซึ่งอย่างน้อยที่สุดเป้นการอนุเคราะห์เท่ากับที่ให้หรือจะได้ให้ แก่สิ่งของที่นำออกไปยังชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง.

ผลประติบัติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่งเช่นนี้ ให้ตีความว่ารวมทั้งระบบการศุลกากรแบบพิธีศุลกากรทั้งปวง การคืนอากร การใช้คลังสินค้าทัณฑ์บน และหนังสือสำคัญแสดงกำเนิดสินค้า.

ของต่าง ๆ ไม่ว่าสภาพใด ๆ ซึ่งกำเนิดภายในอาณาเขตแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งและนำเข้ามาในอาณาเขตของอีกฝ่ายหนึ่ง จะไม่ต้องอยู่ในบังคับในที่นั้นให้เสียค่าอากรสรรพสามิตต์ภายใน ค่าขนอน หรืออากรการบริโภคนใด ๆ ยิ่งกว่าที่เรียกเก็บหรือจะได้เรียกเก็บแก่ของคล้ายกันแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง.

ในกรณีที่อัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีความจำเป็นที่จะตั้งข้อห้ามหรือข้อจำกัดการนำสินค้าใด ๆ เข้าหรือออกระหว่างประเทศทั้งสอง ภาคีที่กล่าวนี้รับสัญญาว่า จะได้คำนึงถึงผลประโยชน์ของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเท่าที่จะทำได้.

ข้อความในสนธิสัญญานี้ มิให้แปลความไปในทางจำกัดสิทธิแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดในอันจะตั้งบังคับ :

(๑) ข้อห้าม ข้อจำกัดหรือข้อบังคับเพื่อปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการสำรวจหรือรายได้แผ่นดิน รวมทั้งกฎหมายที่ห้ามหรือจำกัดการนำเข้า การนำออก หรือการขายอัลกอฮอล์ เครื่องดื่มที่มีอัลกอฮอล์หรือฝิ่น ใบโคคา วัตถุที่แปรมาจากสิ่งนั้น ๆ และยาเสพติดอื่น ๆ ตลอดจนกฎหมายอื่น ๆ ซึ่งตั้งบังคับแก่สิ่งของที่กฎหมายแห่งชาติพื้นเมืองห้ามหรือจำกัดหรือจะได้ห้ามหรือจำกัดการผลิต การบริโภค การขายหรือการขนส่งภายใน;

(๒) ข้อห้ามหรือข้อจำกัดการค้าหรือการไปมาค้าขายอาวุธและยุทธภัณฑ์ และในพฤติการณ์มิใช่ธรรมดา ก็สัมภาระอื่น ๆ ที่ต้องการในการสงคราม;

(๓) ข้อห้ามหรือข้อจำกัดที่จำเป็นสำหรับคุ้มครองความมั่นคงหรือสุขภาพแห่งชาติหรือสาธารณะ หรือสำหรับคุ้มครองชีวิตสัตว์หรือพืชจากโรค โรคร้ายหรือความสูญพันธุ์;

(๔) ข้อห้ามหรือข้อจำกัดสิ่งของซึ่งในการผลิตหรือการค้าแปนหรือต่อไปจะได้เป็นวัตถุแห่งการผูกขาดภายในประเทศซึ่งรัฐเป็นผู้ประกอบหรือควบคุม.

ข้อ ๘.

ในส่วนที่เกี่ยวกับการไปมาค้าขายผ่านแดนนั้น อัครภาคีผู้ทำสัญญาในความสัมพันธ์แก่กัน และกันจะได้อำนาจแห่งอนุสัญญาและข้อบัญญัติว่าด้วยเสรีภาพในการผ่านแดน ซึ่งได้ลงนามกัน ณ บาร์เซโลนา เมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ค.ศ. ๑๙๒๑.

ข้อ ๙.

คนชาติแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะได้มีเสรีภาพที่จะมาโดยปลอดอุปสรรคกับเรือ และของบันทุกของตนยังบันดาถิ่นที่ เมืองท่าและทางน้ำในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเปิด หรือจะได้อำนาจเพื่อการค้าพาณิชย์และการเดินเรือกับต่างตำบล ทั้งนี้ ต้องปฏิบัติตามกฎหมายแห่ง ประเทศที่ตนมานั้น.

ข้อ ๑๐.

อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่าย ภายใต้บังคับบทแห่งข้อ ๗ จะได้อำนาจการนำเข้าหรือ การนำออกบันดาสินค้าทั้งปวงซึ่งจะพินำเข้าหรือนำออกได้โดยชอบด้วยกฎหมายในเรือแห่งชาติ พื้นเมืองหรือในเรือแห่งภูวณอก กับทั้งการขนส่งคนโดยสาร มาจากหรือไปยังอาณาเขตต์ แต่ละฝ่าย ในเรือของอีกฝ่ายหนึ่ง และเรือ ของบันทุกและคนโดยสารในเรือดังกล่าวแล้วจะได้ อุปโภคเอกสิทธิอย่างเดียวกันกับเรือ ของบันทุกและคนโดยสารเรือแห่งชาติพื้นเมือง หรือเรือ ของบันทุกและคนโดยสารเรืออื่น ๆ แห่งภูวณอก และจะไม่ต้องอยู่ในบังคับแห่งอากร ค่า ภาระหรือข้อจำกัดใด ๆ เปนอย่างอื่นหรือยิ่งขึ้นไป.

ผลประติบัติซึ่งให้แก่กันและกัน โดยเท่าเทียมกันดังกล่าวแล้วจะได้มีผลโดยไม่จำแนกว่า สินค้าจะมาจากถิ่นที่กำเนิดโดยตรงหรือจะมาจากถิ่นที่อื่นใดก็ตาม.

โดยทำนองเดียวกัน จะได้อำนาจเท่าเทียมแก่กันและกันทุกประการในส่วนที่เกี่ยวกับการคินอากรและเอกสิทธิอื่น ๆ ในสภาพนี้จะเรียกชื่ออย่างใดซึ่งจะได้อำนาจในอาณาเขตต์แห่ง อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่าย ให้แก่ของที่นำเข้ามาหรือนำออกไปในเรือแห่งชาติพื้นเมืองหรือ เรือแห่งภูวณอก เพื่อว่าการคินอากรและเอกสิทธิอื่น ๆ ดังกล่าวแล้ว จะได้อำนาจให้แก่ ของที่นำเข้ามาหรือนำออกไปในเรือของอีกฝ่ายหนึ่งด้วยตุจกัน.

เรือพาณิชย์แห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ที่มีอัฒเจกัถิตี หรือของบันทุกกัถิตี ซึ่งมาถึงหรือออกไปจากเมืองท่าของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง จะได้อุปโภคสิทธิ เอกสิทธิ เสรีภาพ ความอนุเคราะห์ ความคุ้มกัน และความยกเว้นในการต่าง ๆ ในการเดินเรืออย่างเดียวกันกับที่เรือแห่งชาติพื้นเมืองได้อุปโภคอยู่หรือจะได้อุปโภคต่อไป ไม่ว่าเรือเช่นนั้นจะมีต้นทางมาจากถิ่นที่ใด และจะมีปลายทางไปยังถิ่นที่ใด.

ในการที่ขังปวงที่เกี่ยวข้องกับการเข้ามา การปล่อย การจอด การบันทุกและการถ่ายบันทุกแห่งเรือต่าง ๆ ในเมืองท่า ท้องท่า อยู่ ที่ทอด ท่า หรือทางน้ำแห่งประเทศทั้งสองนั้น มิให้ให้เอกสิทธิใด ๆ แก่เรือแห่งชาติพื้นเมืองโดยมิได้ให้เท่าเทียมกันแก่เรือแห่งประเทศอีกฝ่ายหนึ่ง เจตนาของอัครภาคีผู้ทำสัญญามีอยู่ว่า ในการเหล่านั้เรือแต่ละฝ่ายจะได้รับผลประตบิตติซึ่งให้แก่เรือแห่งชาติพื้นเมือง.

เรือพาณิชย์แห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดที่เข้ามาในอาณาเขตต์ของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งโดยมีวัตถุประสงค์เพียงจะเพาะจะบันทุกของให้เต็มหรือถ่ายบันทุกของบางส่วนนั้น หากว่าปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับแห่งประเทศแต่ละฝ่าย จะได้มีสิทธิที่จะเอาของบันทุกส่วนใด ๆ ซึ่งตราส่งไปยังเมืองท่าอีกแห่งหนึ่งในประเทศเดียวกันกัถิตี หรือในอีกประเทศหนึ่ง คงไว้ในเรือและจะนำของบันทุกส่วนนั้น ๆ กลับออกไปก็ได้โดยไม่ต้องเสียค่าศุลกากรใด ๆ ในส่วนที่มีได้ถ่ายบันทุกนอกจากค่าอากรในการตรวจตรา แต่หว่า ค่าอากรที่กล่าวหนหลังนี้ จะได้เรียกเก็บในอัตราต่ำที่สุดที่กำหนดสำหรับเรือแห่งชาติพื้นเมือง.

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอากรค่าระวางตัน ค่าท่า ค่านำร่อง ค่าประภาคาร ค่าต่านกัถิตีตรวจโรคหรือค่าอากรอื่น ๆ ที่คล้ายหรือทำนองเดียวกัน ไม่ว่าสภาพใดหรือจะเรียกชื่ออย่างใดกัถิตีตาม ที่เรียกเก็บในนามหรือเพื่อประโยชน์แห่งรัฐบาล พนักงานสาธารณะ บุคคลเอกชน บรรษัทหรือสถานการชนิดใด ๆ นั้น อัครภาคีผู้ทำสัญญาต่างจะได้ใช้บทแห่งอนุสัญญาและข้อบัญญัติว่าด้วยระบอบการระหว่างชาติในเรื่องเมืองท่าทะเล ซึ่งได้ลงนามกัน ณ เจนีวาเมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๒๓

เรือพาณิชย์ใด ๆ แห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดซึ่งถูกบังคับด้วยกำลังคลื่นลมหรือด้วยเหตุทุกขภัยอื่นใด ให้เข้าอาศัยกำบังในเมืองท่าของอีกฝ่ายหนึ่งนั้น จะต้องมีเสรีภาพกระทำการซ่อมในที่นั้น จัดหาเสบียงพัสดุที่จำเป็นทั้งปวง และกลับออกทะเลไปโดยไม่ต้องเสียค่าอากรใด ๆ นอกจากที่เรือแห่งชาติพื้นเมืองจักต้องเสีย แต่ทว่า ในกรณีที่นายเรือแห่งเรือพาณิชย์มีความจำเป็นที่จะจำหน่ายของบนทุกเสียส่วนหนึ่งเพื่อชำระค่าใช้สอย ก็จำเป็นต้องปฏิบัติตามข้อบังคับและพิกัตอัตราค่าอากรแห่งถิ่นที่ตนได้มานั้น.

ถ้าหากว่าเรือพาณิชย์ใด ๆ แห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเคยติดตื้นหรืออับปางลงตามฝั่งของอีกฝ่ายหนึ่ง เจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่นที่จะได้แจ้งเหตุที่เกิดขึ้น ให้เจ้าพนักงานกงสุลของอีกประเทศหนึ่ง ซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในเขตดินนั้นหรือเจ้าพนักงานกงสุลที่ใกล้ที่สุดแห่งภูวออีกฝ่ายหนึ่งทราบโดยเร็ว.

เรือใด ๆ ที่เคยติดตื้นหรืออับปางลงดังกล่าวแล้ว และส่วนทั้งปวงของเรือนั้นและเครื่องตกแต่งกับส่วนอุปกรณ์ทั้งปวงของเรือนั้น และของกับสินค้าทั้งปวงที่ช่วยกู้มาได้จากเรือนั้นรวมทั้งที่ได้โยนลงทะเล หรือถ้าได้ขาย ก็เงินที่ได้จากการขายนั้น กับทั้งกระดาษเอกสารทั้งปวงที่พบอยู่บนเรือใด ๆ ที่เคยติดตื้นหรืออับปางลงดังกล่าวมานั้น จะได้มอบให้แก่เจ้าของหรือตัวแทนเจ้าของ เมื่อเรียกร้อมมา.

ถ้าเจ้าของหรือตัวแทนเจ้าของเช่นว่านั้นไม่อยู่ ณ ที่นั้น ทรัพย์สินดังกล่าวแล้วหรือเงินที่ขายทรัพย์สินนั้นได้และบันดากระดาษเอกสารที่พบอยู่บนเรือนั้น จะได้ส่งมอบให้แก่เจ้าพนักงานกงสุลผู้มีหน้าที่แห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาซึ่งเป็นเจ้าสังกัดแห่งเรือที่อับปางหรือเคยติดตื้นนั้น แต่ทว่า เจ้าพนักงานกงสุลเช่นว่านั้นจะต้องเรียกร้อมมาภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้โดยกฎหมายและข้อบังคับแห่งประเทศที่ได้เกิดเหตุอับปางหรือเคยติดตื้นขึ้น และเจ้าพนักงานกงสุล เจ้าของหรือตัวแทนดังกล่าวแล้วจะต้องใช้เงิน ก็แต่ในส่วนค่าใช้สอยที่ต้องจ่ายในการเก็บรักษาทรัพย์สินนั้นไว้ กับทั้งค่าใช้สอยในการช่วยกู้หรืออื่น ๆ ซึ่งจะพึงใช้ให้ในกรณีที่เรือแห่งชาติพื้นเมืองอับปางหรือเคยติดตื้น.

ของและสินค้าที่ได้ช่วยกู้มาได้จากการอับปางหรือเกยตื้นตื้นนั้น จะได้รับยกเว้นจากบันดา
ศุลกากรทั้งปวงเว้นแต่จะได้อบรมมอบไปเพื่อการบริโภค ในกรณีเช่นนี้ จะต้องเสียค่าอากร
ธรรมดา.

ในกรณีที่เรือใด ๆ ของคนชาติแห่งอัครราชทูตทำสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งถูกกำลังคลื่นลมพัด
เข้าฝั่ง เกยตื้นหรืออับปางลงในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง ถ้าเจ้าของหรือตัวแทนเจ้าของ
ไม่อยู่หรืออยู่แต่ขอร้อง เจ้าพนักงานกงสุลผู้มีหน้าที่แห่งอัครราชทูตทำสัญญาซึ่งเป็นเจ้าสังกัดแห่ง
เรือนั้นย่อมได้รับอำนาจให้เข้าเกี่ยวข้อง เพื่ออำนวยความสะดวกช่วยเหลือที่จำเป็นให้แก่คนชาติแห่งรัฐ
ของตน.

ข้อ ๑๓.

เรือรบแห่งอัครราชทูตทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะเข้ามา พักอยู่และทำการซ่อมแซมในบันดา
เมืองท่าและถิ่นที่ของอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งยอมให้เรือรบแห่งชาติอื่น ๆ เข้าถึง ก็ได้ ทั้งนี้ จะต้องปฏิบัติ
ตามข้อบังคับและจะได้อุปโภคเกียรติยศ อาณาประโยชน์ เอกสิทธิและความยกเว้นต่าง ๆ อย่าง
เดียวกันกับที่ยอมให้ ณะ บัดนี้ หรือจะได้อยอมให้ต่อไปแก่เรือรบแห่งชาติใด ๆ อื่น.

ข้อ ๑๔.

เจ้าพนักงานกงสุลแห่งอัครราชทูตทำสัญญาแต่ละฝ่ายซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในอาณาเขตต์ของอีกฝ่าย
หนึ่งจะได้รับความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่นที่เท่าที่จะให้ได้ตามกฎหมายในอันจะเอาตัว
ผู้หลบหนีจากเรือของภาคฝ่ายที่กล่าวก่อนคินมา แต่ทว่า บทกำหนดข้อนี้มีให้ใช้แก่คนชาติแห่ง
อัครราชทูตทำสัญญาซึ่งเป็นเจ้าสังกัดแห่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่นที่ซึ่งถูกร้องขอให้ช่วยเหลือ.

ข้อ ๑๕.

อัครราชทูตทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะแต่งตั้งกงสุลใหญ่ กงสุล รองกงสุลและเจ้าพนักงานหรือ
ตัวแทนกงสุลอื่น ๆ ให้มีถิ่นที่อยู่ในเมืองและเมืองท่าแห่งอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่งที่อนุญาตให้
เจ้าพนักงานเช่นเดียวกันแห่งภูวระอื่น ๆ มีถิ่นที่อยู่ก็ได้.

แต่ทว่า เจ้าพนักงานและตัวแทนกงสุลตั้งกล่าวแล้วจะเข้าปฏิบัติงานการไม่ได้จนกว่าจะได้รับการเห็นชอบและอนุมัติจากรัฐบาลที่ตนถูกส่งไปประจำ.

โดยเงื่อนไขที่เป็นการถ้อยที่ถ้อยปฏิบัติต่อกัน จะได้มีสิทธิที่จะอุปโภคบริโภคเคี้ยวเคี้ยวเคี้ยวเอกลีขี้ ความยกเว้นและความคุ้มกันทุกอย่างซึ่งให้ หรือจะได้ให้ แก่เจ้าพนักงานกงสุลแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ซึ่ง.

เจ้าพนักงานหรือตัวแทนกงสุลแห่งอัครราชทูตผู้ทำสัญญาทั้งสองฝ่ายตั้งกล่าวแล้วหรือบุคคลที่ได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องให้กระทำการแทนภายในอาณาเขตต์ของภาคอีกฝ่ายหนึ่งจะได้มีภาระรักษาความสงบเรียบร้อยภายในบนเรือพาณิชย์แห่งชาติของตน โดยมีให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่นใด ๆ เข้ากระทำการนั้น และจะได้รับการรับประกันข้อพิพาททั้งปวงและเป็นผู้เดียวที่จะใช้อำนาจศาลในกรณีต่าง ๆ ที่ได้เกิดขึ้นในทะเล หรือเกิดขึ้นในเมืองท่า ระหว่างนายเรือ พนักงานเรือและคนประจำเรือ รวมทั้งข้อพิพาทที่เกี่ยวกับเงินค่าจ้างและการปฏิบัติตามสัญญาซึ่งแต่ละฝ่ายได้ทำไว้ต่อกัน แต่ทว่าอำนาจศาลตั้งกล่าวแล้วจะไม่กำจัดอำนาจศาลซึ่งศาลหรือเจ้าหน้าที่อื่นใดในท้องถิ่นที่ได้รับอยู่ตามกฎหมายที่ใช้อยู่หรือจะได้ใช้ต่อไป.

ข้อ ๑๖.

ในกรณีที่คนชาติแห่งอัครราชทูตผู้ทำสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตายลงในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่งโดยไม่ปรากฏในประเทศที่ตายลงว่ามีทายาทใด ๆ ที่ใครรู้จักหรือผู้จัดการพินัยกรรมใด ๆ ซึ่งผู้ตายได้แต่งตั้งไว้ เจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่นผู้มีอำนาจจะได้แจ้งความในทันทีแก่เจ้าพนักงานกงสุลที่ใกล้ที่สุดแห่งชาติเจ้าสังกัดของผู้ตาย เพื่อจะได้แจ้งข้อความที่จำเป็นต่อไปยังผู้ที่มีส่วนได้เสียโดยทันที.

ในกรณีที่คนชาติแห่งอัครราชทูตผู้ทำสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตายลงในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง โดยมีได้ทั้งผู้ใดไว้ ณ ที่ที่ตายลงซึ่งเป็นบุคคลที่มีสิทธิตามกฎหมายแห่งประเทศของผู้ตายในอันจะเข้ารับรักษาและจัดการทรัพย์สินมรดก เจ้าพนักงานกงสุลผู้มีอำนาจแห่งรัฐเจ้าสังกัดของผู้ตายเมื่อได้ปฏิบัติตามแบบพิธีที่จำเป็น จะได้รับอำนาจให้เข้าพิทักษ์รักษาและจัดการทรัพย์สินมรดกโดยวิธีและตามข้อจำกัดที่บัญญัติโดยกฎหมายแห่งประเทศที่ทรัพย์สินของผู้ตายตั้งอยู่.

บทที่ว่ามานี้ ให้ใช้ในกรณีที่คนชาติแห่งอัครภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตายลงนอกอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง แต่มีทรัพย์สินอยู่ในอาณาเขตต์นั้น โดยมีผู้ใดผู้ใดไว้ในอาณาเขตต์นั้นซึ่งมีสิทธิที่จะเข้ารักษาและจัดการทรัพย์สินมรดกด้วย.

ข้อ ๑๗.

เป็นที่เข้าใจกันระหว่างอัครภาคีผู้ทำสัญญาว่า บทกำหนดซึ่งมีอยู่ในสนธิสัญญานี้ไม่เป็นอันกระทบ ใช้แทน หรือแก้ไขกฎหมายและข้อบังคับใดๆ ว่าด้วยการแปลงชาติ การอพยพเข้า การสำรวจและความมั่นคงสาธารณะซึ่งใช้หรือจะได้อำนาจในฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดแห่งประเทศทั้งสองด้วยประการใด ๆ เลย.

ข้อ ๑๘.

การค้าชายฝั่งและการประมงแห่งชาติของอัครภาคีผู้ทำสัญญาทั้งสองฝ่ายนั้น เป็นอันยกเว้นจากบทแห่งสนธิสัญญานี้ และจะได้อำนาจให้เป็นระเบียบตามกฎหมายและข้อบังคับแห่งประเทศไทยและนอร์เวย์ แล้วแต่กรณี.

อย่างไรก็ดี เป็นที่เข้าใจกันว่า คนชาติและเรือไทยในอาณาเขตต์ราชอาณาจักรนอร์เวย์ และคนชาติและเรือนอร์เวย์ในอาณาเขตต์ราชอาณาจักรไทยนั้น โดยเงื่อนไขที่เป็นการถ้อยทีถ้อยปฏิบัติต่อกัน จะได้อุปโภคสิทธิในเรื่องการค้าชายฝั่งบนตลิ่งที่ให้หรือจะได้อำนาจตามกฎหมายและข้อบังคับเช่นว่านั้นแก่คนชาติหรือเรือแห่งชาติใด ๆ อื่น.

ข้อ ๑๙.

บทแห่งสนธิสัญญานี้ว่าด้วยผลประติบัติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ซึ่งนั้นไม่เป็นอันใช้แก่:

- ๑) ความอนุเคราะห์ที่ให้หรือจะได้อำนาจต่อไปแก่รัฐที่ใกล้เคียงเพื่อให้ความสะดวกแก่การไปมาค้าขายชายแดนในระยะสั้น;
- ๒) ความอนุเคราะห์ที่ให้หรือจะได้อำนาจต่อไปแก่รัฐภายนอกโดยอาศัยความตามสหภาพศุลกากร;

- ๓) ความอนุเคราะห์ที่ให้หรือจะให้ได้ให้ต่อไปแก่รัฐที่ใกล้เคียงเกี่ยวกับการเดินเรือหรือการใช้ทางน้ำเขตต์แดนที่เดินเรือจากทะเลไม่ได้;
- ๔) ความอนุเคราะห์ที่นอร์เวย์ให้หรือจะให้ได้ให้ต่อไปแก่เดนมาร์ก ฟินแลนด์ ไอซ์แลนด์ หรือสวีเดน.

บทแห่งสนธิสัญญานี้ไม่เป็นอันใช้แก่สวาลบาร์ต (สปิตสเบอร์เกน).

เป็นที่เข้าใจกันว่า บทแห่งสนธิสัญญานี้เกี่ยวกับผลประติบัติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ซึ่งจะไม่เป็นอันใช้แก่ความอนุเคราะห์พิเศษที่ให้หรือจะให้ได้โดยสัญญาแก่รัฐภายนอกเพื่อหลีกเลี่ยงการเก็บภาษีอากรสองซ้ำหรือเพื่อถ้อยที่ถ้อยคุ้มครองรายได้แผ่นดินแห่งกันและกัน.

ข้อ ๒๐.

อัครภาคีผู้ทำสัญญาตกลงกันว่า ข้อพิพาทใดๆ ซึ่งหากจะเกิดขึ้นระหว่างกันและกันในเรื่องการตีความที่ถูกต้องหรือการใช้บทใดๆ แห่งสนธิสัญญานี้ ซึ่งไม่มีทางที่จะระงับโดยทางการทูตได้แล้ว เมื่อภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดร้องขอ ก็จะได้เสนอให้ศาลประจำยุติธรรมระหว่างชาติ ณ กรุงเฮก วินิจฉัย เว้นแต่ในกรณีใดๆ ฉะเพาะรายอัครภาคีผู้ทำสัญญาตกลงกันให้เสนอข้อพิพาทยังศาลอนุญาโตตุลาการพิเศษ ทั้งสองฝ่ายรับสัญญาในที่นี้ว่าจะสนองตามคำวินิจฉัยของศาลประจำ หรือศาลอนุญาโตตุลาการว่าเป็นข้อผูกพัน.

ข้อ ๒๑.

สนธิสัญญานี้ นับแต่วันเริ่มใช้ ก็ให้ใช้แทนสนธิสัญญาทางไมตรี พาณิชย์และการเดินเรือระหว่างประเทศไทยกับนอร์เวย์ซึ่งได้ลงนามกัน ณ ออสโล เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๒๖ และนับแต่วันที่วานี้ สนธิสัญญา ค.ศ. ๑๙๒๖ ดังกล่าวแล้วและข้อตกลงและความตกลงทั้งปวงที่เป็นอนุปรกณ์แก่สนธิสัญญานี้ซึ่งได้ทำขึ้นหรือมีอยู่ระหว่างอัครภาคีผู้ทำสัญญา จะได้เลิกเป็นข้อผูกพัน.

ข้อ ๒๒.

สนธิสัญญาให้คงใช้บังคับอยู่เป็นเวลาห้าปีนับแต่วันที่มีผล.

ในกรณีที่อัครราชทูตทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมิได้แจ้งเจตนาเลิกสิบสองเดือนก่อนสิ้นกำหนดห้าปีดังกล่าวแล้ว สนธิสัญญานี้จะคงเป็นข้อผูกพันอยู่จนกว่าจะสิ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่อัครราชทูตทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะได้ออกเลิก.

แต่ทว่า เป็นที่เข้าใจกันโดยชัดเจนว่า การบอกเลิกเช่นว่านี้ จะไม่มีผลพ้นสนธิสัญญา ข้อตกลง หรือความตกลงใดๆ ที่ได้ยกเลิกโดยสนธิสัญญานี้.

ข้อ ๒๓.

สนธิสัญญานี้จะได้รับสัตยาบัน และสัตยาบันทั้งสองฝ่ายจะได้แลกเปลี่ยนกัน และ ออสโล โดยเร็วที่สุดที่จะเป็นไปได้ และสนธิสัญญาที่ว่านี้จะได้ใช้บังคับตั้งแต่วันแลกเปลี่ยนสัตยาบันเป็นต้นไป.

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้มีอำนาจเต็มซึ่งลงนามข้างท้ายนี้ ได้ลงนามและประทับตราไว้เป็นสำคัญ.

ทำ ณ ออสโล คู่กันเป็นสองฉบับ เมื่อวันที่สิบห้า เดือนที่แปด พุทธศักราช สองพัน สี่ร้อยแปดสิบ ตรงกับวันที่ สิบห้า พฤศจิกายน ค.ร.ศ.ศักราช พันเก้าร้อยสามสิบเจ็ด.

พระยาราชวังสัน.

(ลงนามและประทับตรา)

ตริกเว ลีเอ.

(ลงนามและประทับตรา)

โปรโตคอลสุดท้าย

ในขณะที่จะดำเนินการลงนามกันวันนี้ในสนธิสัญญาทางไมตรี พาณิชย์และการเดินเรือฉบับใหม่ระหว่างราชอาณาจักรไทยกับราชอาณาจักรนอร์เวย์ ผู้มีอำนาจเต็มของอัครราชทูตผู้ทำสัญญาทั้งสองฝ่ายได้ตกลงกันในบทตั้งต่อไปนี้ซึ่งให้ถือว่าเป็นส่วนประกอบแห่งสนธิสัญญา :

๑. เป็นที่เข้าใจกันว่า ผลประติบัติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ซึ่งเกี่ยวกับสงสาริมทรัพย์ซึ่งมีบทบัญญัติไว้ในข้อ ๒ วรรค ๗ และข้อ ๖ วรรค ๔ เปนอันให้โดยเงื่อนไขที่เป็นการถ้อยที่ถ้อยปฏิบัติต่อกัน.

๒. เป็นที่เข้าใจกันว่า ผลประติบัติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ซึ่งมีบทบัญญัติไว้ในสนธิสัญญานี้ จะได้ให้โดยทันทีและโดยไม่มีเงื่อนไข.

๓. เป็นที่เข้าใจกันว่า ในการที่ปวงที่มีบทบัญญัติผลประติบัติแห่งชาติพื้นเมืองไว้ในสนธิสัญญานี้ คนชาติและเรือแห่งอัครราชทูตผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะไม่ถูกอีกฝ่ายหนึ่งประติบัติให้ได้รับอนุเคราะห์น้อยกว่าคนชาติและเรือแห่งประเทศใด ๆ อื่น.

๔. ปลาซาร์ดินนอร์เวย์ที่จัดทำขึ้นจากปลาในเอกเทศ กลุเปอา สะปรัตตุส (บรัสลิง) หรือ กลุเปอา ฮาเร็งกุส (ลิลค) นั้น เมื่อนำเข้ามาในราชอาณาจักรไทย จะไม่ต้องเสียพิกัตอัตราศุลกากรยิ่งกว่าปลาซาร์ดินที่จัดทำขึ้นจากปลาในเอกเทศ กลุเปอา ปัสซาร์ตุส ซึ่งนำเข้ามาจากประเทศใด ๆ.

เพื่อเปนพยานแก่การนี้ ผู้มีอำนาจเต็มซึ่งลงนามข้างท้ายนี้ได้ลงนามและประทับตราไว้เปนสำคัญ.

ทำ ณ ออสโล คู่กันเปนสองฉบับ เมื่อวันที่ สิบห้า เดือนที่แปด พุทธศักราช สองพัน สี่ร้อยแปดสิบ ตรงกับวันที่ สิบห้า พฤศจิกายน คริสตศักราช พันเก้าร้อยสามสิบเจ็ด.

พระยาราชวังสัน.

(ลงนามและประทับตรา)

ตริกเว ลีเอ.

(ลงนามและประทับตรา)

(จาก พระยาราชวังสัน ถึง นาย ซี. เอฟ. สมิต)

ออสโล ๑๕ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๓๗

ท่านอธิบดี,

อนุสนธิหนังสือของท่านลงวันที่ ๑๐ เดือนนี้เกี่ยวกับการแก้ไขตัวบทแห่งร่างสนธิสัญญาทางไมตรี พาณิชย์และการเดินเรือระหว่างประเทศไทยกับนอร์เวย์ซึ่งท่านใคร่เสนอการเติมประโยค “โดยเงื่อนไขแห่งการถ้อยที่ถ้อยปฏิบัติต่อกัน” หลังคำว่า “อัครภาคีผู้ทำสัญญาจะได้มีสิทธิในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง” ในข้อ ๕ นั้น ข้าพเจ้าขอเรียนท่านว่า เจ้าหน้าที่ฝ่ายไทยรับสนองคำเสนอของท่านโดยเงื่อนไขแห่งความเข้าใจว่า “ตลอดเวลาเท่าที่คนชาติไทยไม่เรียกร้องคุณประโยชน์แห่งข้อนี้ในนอร์เวย์ คนชาตินอร์เวย์จะไม่สามารถเรียกร้องคุณประโยชน์แห่งข้อเดียวกันนี้ในประเทศไทย.”

ข้าพเจ้าจะขอบคุณในคำตอบของท่านในเรื่องนี้.

ข้าพเจ้าขอแสดง ฯลฯ.

(ลงนาม) พระยาราชวังสัน.

(จาก นาย ซี. เอฟ. สมิธ ถึง พระยาราชวังสัน)

กระทรวงการต่างประเทศ
กรมการเมืองพาณิชย์
อธิบดี

ออสโล ๑๖ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๓๗.

ท่านอัครราชทูต,

ข้าพเจ้าขอตอบรับจดหมายเหตุของท่านลงวันที่ ๑๕ เดือนนี้เกี่ยวกับการตีความคำว่า “โดยเงื่อนไขแห่งการถ้อยทีถ้อยปฏิบัติต่อกัน” ในข้อ ๕ แห่งสนธิสัญญาทางไมตรี พาณิชย์และการเดินเรือระหว่างนอร์เวย์กับประเทศไทยซึ่งได้ลงนามกันเมื่อวานนี้.

ข้าพเจ้าถือโอกาสนรียนยันแก่ท่านดังต่อไปนี้ :

เหตุที่ได้เติมคำว่า “โดยเงื่อนไขแห่งการถ้อยทีถ้อยปฏิบัติต่อกัน” ลงในข้อ ๕ ที่กล่าวข้างบนนี้ก็ออกกฎหมายไทย ตามที่ท่านได้มีแก่ใจอธิบายแก่ข้าพเจ้าในเมื่อทำการเจรจากันระหว่างเรานั้น ในขณะที่ไม่มีทางคุ้มครองสิทธิอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือศิลปกรรมสมบัติแห่งคนต่าง้าวในประเทศไทย ในเวลาเดียวกันท่านได้มีแก่ใจแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่า จะได้ออกกฎหมายในเรื่องนี้ภายในเวลา ๒ ปีแต่บัดนี้ไป.

เมื่ออนุโลมตามหลักการถ้อยทีถ้อยปฏิบัติต่อกัน ก็เป็นอันยุติธรรมที่คนชาติไทยจะพึงอุปโภคความคุ้มครองสิทธิอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือศิลปกรรมสมบัติในนอร์เวย์ได้ ก็ต่อเมื่อคนชาตินอร์เวย์ในประเทศไทยจะได้รับความคุ้มครองทำนองเดียวกัน สถานะการข้อนี้แหละเราได้มีเจตนาทำหลักฐานไว้โดยชัดเจนในข้อ ๕.

ข้าพเจ้าขอแสดง วลว.

(ลงนาม) ซี. เอฟ. สมิธ.

TREATY OF FRIENDSHIP, COMMERCE AND NAVIGATION
BETWEEN
THAILAND AND NORWAY

His Majesty the King of Thailand and His Majesty the King of Norway, being desirous of strengthening the relations of amity and good understanding which happily exist between the two States, and being convinced that this cannot be better accomplished than by revising the treaties hitherto existing between the two countries, have resolved to complete such revision, based upon the principles of reciprocity, equity and mutual benefit, and for that purpose have named as their Plenipotentiaries, that is to say :

His Majesty the King of Thailand :

Phya Rajawangsan, His Envoy Extraordinary and Minister Plenipotentiary at Oslo;

His Majesty the King of Norway :

Trygve Halvdan Lie, His Minister of Justice, acting Minister for Foreign Affairs;

Who, after having communicated to each other their respective full powers, found to be in good and due form, have agreed upon the following articles :

ARTICLE 1.

There shall be constant peace and perpetual friendship between the Kingdom of Thailand and the Kingdom of Norway.

ARTICLE 2.

The nationals of each of the High Contracting Parties shall, in so far as may be permitted by the laws and regulations there in force, and on the same terms as the nationals of the most favoured nation, be entitled to enter, travel and reside in the territory of the other, and there to carry on their commerce and manufacture, to trade in all kinds of merchandise of lawful commerce, to engage in religious, educational and charitable work, to own or lease and occupy houses, manufactories, warehouses and shops, to employ agents of their choice, to own or lease and occupy land for residential, commercial, industrial, religious, charitable and other lawful purposes and for use as cemeteries, and generally to do anything incident to or necessary for trade.

They shall not be compelled, under any pretext whatsoever, to pay any charges, taxes, imposts or dues other or higher than those that are or may be paid by nationals of the most favoured nation.

The nationals of each of the High Contracting Parties shall receive, in the territory of the other, the most constant protection and security for their persons and property and shall enjoy in this respect the same rights and privileges as are or may be granted to nationals of the State of residence, on their submitting themselves to the conditions imposed upon nationals of the State of residence.

They shall, however, be exempt in the territory of the other from compulsory military service either on land, on sea, or in the air, in the regular forces, or in the national guard, or in the militia, from all contributions in money or in kind, imposed in lieu of personal military service, and from all forced loans or military contributions. They shall not be subjected, in time of peace or in time of war, to military requisitions except as imposed upon nationals, and they shall reciprocally be entitled to compensation payable to nationals by the laws in force in their respective countries. With regard to the foregoing provisions, the nationals of each of the High Contracting Parties shall not be treated in the territory of the other less favourably than the nationals of the most favoured nation.

The nationals of each of the High Contracting Parties shall enjoy in the territory of the other entire liberty of conscience, and subject to the local laws and regulations, shall enjoy the right of private or public exercise of their worship.

In all that relates to their commercial, shipping, industrial and agricultural pursuits, and to callings and professions, the nationals of either of the High Contracting Parties shall throughout the whole extent of the territory of the other be placed in all respects on the same footing as the nationals of the most favoured nation.

They shall there have the right to acquire and possess any kind of movable and immovable property, the acquisition or possession of which is or may hereafter be allowed by the laws in force in the country to nationals of the most favoured nation. They may, under the same conditions, dispose freely thereof by sale, gift, transfer, marriage settlement, will, succession *abintestato*, or by any other means. They shall not in any of these cases be liable to charges, duties or taxes of any kind whatsoever other or higher than those which are or may hereafter be imposed on nationals of the most favoured nation.

ARTICLE 3.

The dwellings, warehouses, manufactories and shops and all other property of the nationals of each of the High Contracting Parties in the territory of the other, and all premises appertaining thereto used for lawful purposes, shall be respected. It shall not be allowable to proceed to make a domiciliary visit to, or a search of, any such buildings and premises, or to examine or inspect books, papers, or accounts, except under the conditions and with the forms prescribed for nationals of the State of residence.

ARTICLE 4.

The nationals of each of the High Contracting Parties shall have free access to the Courts of Justice of the other in pursuit and defence of their rights; they shall be at liberty equally with nationals of the State of residence, and with the nationals of the most favoured nation, to choose and employ lawyers, advocates and representatives to pursue and defend their rights before such Courts.

There shall be no conditions or requirements imposed upon the nationals of either of the High Contracting Parties in connection with such access to the Courts of Justice of the other, which do not apply to nationals of the State of residence or to the nationals of the most favoured nation. Exemption from the *cautio judicatum solvi* may, however, only be asked for if the applicant is domiciled in the State in which the proceedings were instituted.

ARTICLE 5.

The nationals of each of the High Contracting Parties shall have in the territory of the other, on condition of reciprocity, the same rights as nationals of that High Contracting Party in regard to patents for inventions, trade-marks, trade-names, designs and copyright in literary and artistic works, upon fulfilment of the formalities prescribed by law.

ARTICLE 6.

Corporations, limited-liability and other companies, partnerships and associations, already or hereafter to be organized in accordance with the laws of either High Contracting Party and domiciled in the territory of such Party, are authorized in the territory of the other, to exercise their rights and appear in the Courts either as plaintiffs or defendants, upon conforming themselves to the laws of such other Party.

There shall be no conditions or requirements imposed upon corporations, companies, partnerships and associations organized in accordance with the laws of either High Contracting Party in connection with such access to the Courts of Justice of the other which do not apply to such native corporations, companies, partnerships and associations or those of the most favoured nation. The provision of article 4 on the exemption from the *cautio judicatum solvi* shall also apply to the corporations, companies, partnerships and associations mentioned in the present article.

Such corporations, companies, partnerships and associations shall upon the conditions laid down in the legislation of the other country and upon obtaining the necessary authorization in those cases where such authorization is required by the laws of said country, have liberty there to settle, to establish branches or agencies, and to carry on their activities.

With regard to the carrying on of their activities as well as with regard to the right to acquire, to possess and to lease movable and immovable property, such corporations, companies, partnerships and associations, once admitted, shall enjoy the same treatment as is granted or may be granted to similar corporations, companies, partnerships and associations of the most favoured nation.

Neither in respect of their activities nor of their property shall they be subject to other or higher charges, taxes, imposts or dues of whatever nature than those which are applied or may be applied to the corporations, companies, partnerships and associations of the most favoured nation.

ARTICLE 7.

It is agreed that the customs tariffs applicable to articles, the produce or manufacture of either of the High Contracting Parties imported into the territory of the other shall be regulated by the laws and regulations of the country of importation.

Articles, the produce or manufacture of Thailand, and articles, the produce or manufacture of Norway, shall on their importation into the territory of the other Party in all matters relating to import duties, taxes, or charges of any kind enjoy a treatment at least as favourable as that which is or may be granted to articles of the most favoured nation.

Articles, exported from Thailand to Norway and articles exported from Norway to Thailand, shall in all matters relating to export duties, taxes, or charges of any kind enjoy a treatment at least as favourable as that which is or may be granted to articles exported to the most favoured nation.

Said treatment of the most favoured nation shall be interpreted to include the customs regime, all customs formalities, drawbacks, the use of bonded warehouses, and certificates of origin.

Goods of every nature, originating within the territory of one of the High Contracting Parties and imported into the territory of the other, shall not there be subjected to excise, octroi, or consumption duties higher than those which are or may be levied on similar goods of the most favoured nation.

In the event of one of the High Contracting Parties being in the the necessity of establishing prohibitions or restrictions on the importation or exportation of any article of commerce between the two countries, the said Party undertakes to take into consideration as far as possible the interests of the other Party.

Nothing in this Treaty shall be construed to restrict the right of either High Contracting Party to impose :

(1) Prohibitions, restrictions or regulations for the enforcement of police or revenue laws, including laws prohibiting or restricting the importation, exportation or sale of alcohol or alcoholic beverages or of opium, the coca leaf, their derivatives, and other narcotic drugs, as well as other laws imposed upon articles the internal production, consumption, sale or transport of which is or may be forbidden or restricted by the national law;

(2) Prohibitions or restrictions on the trade or traffic in arms and munitions of war, and in exceptional circumstances other materials needed in war;

(3) Prohibitions or restrictions necessary for the protection of national or public security or health, or for the protection of animal or plant life against disease, harmful pests or extinction;

(4) Prohibitions or restrictions upon articles which as regards production or trade, are or may hereafter be subject within the country to a monopoly exercised by or under the control of the State.

ARTICLE 8.

As regards traffic in transit, the High Contracting Parties shall apply in their reciprocal relations the provisions of the Convention and Statute on Freedom of Transit, signed at Barcelona on April 20, 1921.

ARTICLE 9.

The nationals of each of the High Contracting Parties shall have liberty freely to come with their ships and cargoes to all places, ports and waterways in the territory of the other which are or may be open to foreign commerce and navigation, subject always to the laws of the country to which they thus come.

ARTICLE 10.

Each of the High Contracting Parties shall, subject to the provisions of Article 7, permit the importation or exportation of all merchandise which may be legally imported or exported in national vessels or in vessels of a third power, and also the carriage of passengers, from or to their respective territories, upon the vessels of the other, and such vessels, their cargoes and passengers shall enjoy the same privileges as, and shall not be subject to any other or higher duties, charges or restrictions than national vessels and their cargoes and passengers, or vessels of a third power, their cargoes and passengers.

Such reciprocal equality of treatment shall take effect without distinction, whether the merchandise comes directly from the place of origin, or from any other place.

In the same manner there shall be perfect reciprocal equality with regard to drawbacks and other privileges of this nature of whatever denomination which may be allowed in the territory of each of the High Contracting Parties, on goods imported or exported in national vessels or in vessels of a third power, so that such drawbacks and other privileges shall also and in like manner be allowed on goods imported or exported in vessels of the other country.

ARTICLE 11.

The merchant vessels of either of the High Contracting Parties, whether in ballast or with cargoes which arrive at or depart from the port of the other Party shall enjoy the same rights, privileges, liberties, favours, immunities, and exemptions in matters of navigation as those which are or may be enjoyed by national vessels, from whatever place such vessels may arrive and whatever may be their place of destination.

In all that concerns the entering, clearing, stationing, loading and unloading of vessels in the ports, basins, docks, roadsteads, harbours, or waterways of the two countries, no privilege shall be granted to national vessels which shall not equally be granted to vessels of the other country; the intention of the High Contracting Parties being that in these respects the vessels of each shall receive the treatment accorded to national vessels.

The merchant vessels of either of the High Contracting Parties entering the territory of the other Party with the sole object of completing their cargoes or of unloading some portion thereof shall be entitled, provided they comply with the laws and regulations of the respective countries, to retain on board any portion of the cargo which is consigned to another port either in the same country or in another country, and to reexport such portion of the cargo without being liable to pay any customs duty on the portion not unloaded except duty for supervision; the latter shall, however, be levied at the lowest rate fixed for national vessels.

In regard to duties of tonnage, harbour, pilotage, light house, quarantine or other similar or corresponding duties of whatever nature or under whatever denomination, levied in the name or for the profit of the Government, public functionaries, private individuals, corporations or establishments of any kind, the High Contracting Parties shall reciprocally apply the provisions of the Convention and Statute on the International Regime of Maritime Ports, signed at Geneva on December 9, 1923.

ARTICLE 12.

Any merchant vessel of either of the High Contracting Parties which may be compelled by stress of weather, or by reason of any other distress, to take shelter in a port of the other, shall be at liberty to refit therein, to procure all necessary supplies, and put to

sea again, without paying any dues other than such as would be payable by national vessels. In case, however, the master of a merchant vessel should be under the necessity of disposing of a part of his cargo in order to defray the expenses, he shall be bound to conform to the regulations and tariffs of the place to which he may have come.

If any merchant vessel of one of the High Contracting Parties should run aground or be wrecked upon the coasts of the other, the local authorities shall give prompt notice of the occurrence to the Consular Officer residing in the district or to the nearest Consular Officer of the other Power.

Such stranded or wrecked ship or vessel and all parts thereof, and all furniture and appurtenances belonging thereto, and all goods and merchandise saved therefrom, including those which may have been cast into the sea, or the proceeds thereof, if sold, as well as all papers found on board such stranded or wrecked ship or vessel, shall be given up to the owners or their agents, when claimed by them.

If such owners or agents are not on the spot, the aforesaid property or proceeds from the sale thereof and the papers found on board the vessel shall be delivered to the proper Consular Officer of the High Contracting Party whose vessel is wrecked or stranded, provided that such Consular Officer shall make claim within the period fixed by the laws and regulations of the country in which the wreck or stranding occurred, and such Consular Officers, owners or agents shall pay only the expenses incurred in the preservation of the property, together with the salvage or other expenses which would have been payable in the case of the wreck or stranding of a national vessel.

The goods and merchandise saved from the wreck or stranding shall be exempt from all duties of the customs unless cleared for consumption, in which case they shall pay ordinary duties.

In the case of a ship or vessel belonging to the nationals of one of the High Contracting Parties being driven in by stress of weather, run aground or wrecked in the territory of the other, the proper Consular Officer of the High Contracting Party to which the vessel belongs, shall, if the owners or their agents are not present, or are present but require it, be authorized to interpose in order to afford the necessary assistance to the nationals of his State.

ARTICLE 13.

The vessels of war of each of the High Contracting Parties may enter, remain and make repairs in those ports and places of the other to which the vessels of war of other nations are accorded access; they shall submit to the same regulations and enjoy the same honours, advantages, privileges and exemptions as are now, or may hereafter be conceded to the vessels of war of any other nation.

ARTICLE 14.

The Consular Officers of each of the High Contracting Parties residing in the territory of the other shall receive from the local authorities such assistance as can by law be given to them for the recovery of deserters from the vessels of the former Party, provided that this stipulation shall not apply to nationals of the High Contracting Party from whose local authorities assistance is requested.

ARTICLE 15.

Each of the High Contracting Parties may appoint Consuls-General, Consuls, Vice-Consuls and other Consular Officers or Agents to reside in the towns and ports of the territory of the other where similar officers of other Powers are permitted to reside.

Such Consular Officers and Agents, however, shall not enter upon their functions until they shall have been approved and admitted by the Government to which they are sent.

They shall be entitled, on condition of reciprocity, to enjoy all the honours, privileges, exemptions and immunities of every kind which are, or may be, accorded to Consular Officers of the most favoured nation.

The said Consular Officers or Agents of the two High Contracting Parties or the persons duly authorized to fill their places shall within the territory of the other Party have charge of the internal order on board the merchant vessels of their nation, to the exclusion of all local authorities. They shall take cognizance of all disputes and they alone shall exercise jurisdiction in cases which may have arisen at sea, or which may arise in port, between the captains, officers and crews, including disputes concerning wages and the execution of contracts reciprocally entered into, provided however that such jurisdiction shall not exclude the jurisdiction conferred on local courts or other authorities under existing or future laws.

ARTICLE 16.

In case of the death of a national of one of the High Contracting Parties in the territory of the other without having in the country of his decease any known heirs or testamentary executors by him appointed, the competent local authorities shall at once inform the nearest Consular Officer of the nation to which the deceased belonged, in order that necessary information may be immediately forwarded to parties interested.

In case of the death of a national of one of the High Contracting Parties in the territory of the other, without leaving at the place of his decease any person entitled by the laws of his country to take charge of and administer the estate, the competent Consular Officer of the State to which the deceased belonged shall upon fulfilment of the necessary

formalities, be empowered to take custody of and administer the estate in the manner and under the limitations prescribed by the laws of the country in which the property of the deceased is situated.

The foregoing provision shall also apply in case of a national of one of the High Contracting Parties dying outside the territory of the other, but possessing property therein, without leaving any person there entitled to take charge of and administer the estate.

ARTICLE 17.

It is understood by the High Contracting Parties that the stipulations contained in this Treaty do not in any way affect, supersede, or modify any of the laws and regulations with regard to naturalisation, immigration, police and public security which are in force or which may be enacted in either of the two countries.

ARTICLE 18.

The coasting trade and the national fisheries of both the High Contracting Parties are excepted from the provisions of the present Treaty, and shall be regulated according to the laws and regulations of Thailand and Norway respectively.

It is, however, understood that Thai nationals and vessels in the territory of the Kingdom of Norway and Norwegian nationals and vessels in the territory of the Kingdom of Thailand shall, on condition of reciprocity, enjoy in respect of coasting trade the rights which are or may be granted under such laws and regulations to the nationals or vessels of any other nation.

ARTICLE 19.

The provisions of the present Treaty as regards the most-favoured-nation treatment do not apply to:

- 1) Favours granted or to be granted hereafter to an adjoining State to facilitate short frontier traffic;
- 2) Favours granted or to be granted hereafter to a third State in virtue of a Customs Union;
- 3) Favours granted or to be granted hereafter to an adjoining State with regard to the navigation on or use of boundary waterways not navigable from the sea;
- 4) Favours granted or to be granted hereafter by Norway to Denmark, Finland, Iceland or Sweden.

The provisions of the present Treaty do not apply to Svalbard (Spitsbergen).

It is understood that the provisions of the present Treaty as regards the most-favoured-nation treatment shall not apply to special favours contractually granted or to be granted to a third State for the avoidance of double taxation or the mutual protection of revenue.

ARTICLE 20.

The High Contracting Parties agree that any dispute that may arise between them as to the proper interpretation or application of any of the provisions of the present Treaty, which it has not been possible to settle through the diplomatic channel, shall, at the request of either Party, be submitted to the Permanent Court of International Justice at The Hague, unless in any particular case the High Contracting Parties agree to submit the dispute to a special Court of Arbitration. They hereby undertake to accept as binding the decision of the Permanent Court or the Court of Arbitration.

ARTICLE 21.

The present Treaty shall, from the date of its coming into force, be substituted for the Treaty of Friendship, Commerce and Navigation between Thailand and Norway signed at Oslo on July 16, 1926, and from this date the said Treaty of 1926 and all Arrangements and Agreements subsidiary thereto concluded or existing between the High Contracting Parties shall cease to be binding.

ARTICLE 22.

The present Treaty shall remain in force for five years from the date on which it comes into effect.

In case neither of the High Contracting Parties should have notified twelve months before the expiration of the said five years the intention of terminating it, it shall remain binding until the expiration of one year from the day on which either of the High Contracting Parties shall have denounced it.

It is clearly understood, however, that such denunciation shall not have the effect of reviving the Treaty, Arrangements, or Agreements abrogated by the present Treaty.

ARTICLE 23.

This Treaty shall be ratified, and the ratifications thereof shall be exchanged at Oslo as soon as possible, and the said Treaty shall come into force on the date of the exchange of ratifications.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned Plenipotentiaries have hereto signed their names and affixed their seals.

DONE at Oslo, in duplicate, this fifteenth day of the eighth month in the year two thousand four hundred and eighty of the Buddhist Era, corresponding to the fifteenth day of November in the year one thousand nine hundred and thirty seven of the Christian Era.

Phya Rajawangsan.

(L.S.)

Trygve Lie.

(L.S.)

FINAL PROTOCOL

At the moment of proceeding this day to the signature of the new Treaty of Friendship, Commerce and Navigation between the Kingdom of the Thailand and the Kingdom of Norway, the Plenipotentiaries of the two High Contracting Parties have agreed upon the following provisions which are to be considered as an integral part of the Treaty:

1. It is understood that the most-favoured-nation treatment in regard to immovable property provided for in article 2, paragraph 7, and article 6, paragraph 4, is accorded on condition of reciprocity.

2. It is understood that the most-favoured-nation treatment provided for in this Treaty shall be accorded immediately and unconditionally.

3. It is understood that in all matters for which national treatment is provided in this Treaty, the nationals and vessels of either High Contracting Party shall not be treated by the other less favourably than the nationals and vessels of any other country.

4. Norwegian Sardines prepared from fish belonging to the species "Clupea Sprattus" (Brisling) or "Clupea Harengus" (Sild) shall, when imported into the Kingdom of Thailand, not pay a higher tariff rate than sardines prepared from fish belonging to the species "Clupea Pilchardus" imported from any country.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned Plenipotentiaries have hereto signed their names and affixed their seals.

DONE at Oslo, in duplicate, this fifteenth day of the eighth month in the year two thousand four hundred and eighty of the Buddhist Era, corresponding to the fifteenth day of November in the year one thousand nine hundred and thirty seven of the Christian Era.

Phya Rajawangsan.

(L. S.)

Trygve Lie.

(L. S.)

(Phya Rajawangsan to Mr. C. F. Smith)

Oslo, 15th November 1937.

Sir,

With reference to your letter of the 10th. inst. concerning certain modifications in the text of our draft of Treaty of Friendship, Commerce and Navigation between Thailand and Norway in which you were good enough to propose the insertion of the phrase "on condition of reciprocity" after the words "the High Contracting Parties shall have in the territory of the other" in article 5, I have the honour to inform you that the Thai Authorities accept your proposal on the understanding that "as long as the Thai Nationals can not claim the benefit of this article in Norway the Norwegian Nationals will not be able to claim the benefit of the same article in Thailand."

I shall be obliged for your reply on this point.

I have the honour to be, etc.

(Sd.) **Phya Rajawangsan.**

(Monsieur C. F. Smith à Phya Rajawangsan)

MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES

Oslo, le 16 novembre 1937,

—————
 Direction Générale des Affaires de
 Politique Commerciale

—————
 LE DIRECTEUR GENERAL

Monsieur le Ministre,

J'ai l'honneur de vous accuser réception de votre note du 15 de ce mois concernant l'interprétation des termes "on condition of reciprocity" dans l'article 5 du Traité d'Amitié, de Commerce et de Navigation entre la Norvège et la Thaïlande signé hier.

Je m'empresse à cette occasion de vous confirmer ce qui suit :

La rasion pour laquelle les mots "on condition of reciprocity" ont été introduits dans l'article 5 ci-dessus mentionné, est que la législation thaïe, comme vous avez bien voulu me l'expliquer au cours de nos négociations, n'offre pour l'instant pas de moyen de protéger en Thaïlande les droits de propriété industrielle, commerciale ou artistique des étrangers. Vous avez bien voulu en même temps me faire savoir qu'une législation à cet effet sera instituée d'ici deux ans.

Conformément au principe de la réciprocité il n'est que juste que les nationaux thaïs ne jouissent de la protection de leurs droits de propriété industrielle, commerciale ou artistique en Norvège que dès le jour où une protection correspondante sera assurée aux nationaux norvégiens en Thaïlande. C'est cet état de choses que nous avons eu l'intention de constater nettement dans l'article 5.

Veillez agréer, etc.

(Sd.) C.F. Smith.